

הודשיים, ושהוא מוכן לכטל אז את המישרד.

ממשלת הגשש החיוור

כ אשר הגיע המועד, עשה יריב את מישהו השני. תחת להציע את ביטול המישרד, הגיש תוכנית לפעולה. מדוע עשה זאת? לידידיו הסביר אז שלא נעים לו להופיע כאדם הבורח מתפקידו — תחילה מן התחבורה, ועכשיו מן ההסדר. הוא רצה למצות, תחילה, את המכסימום שניתן לעשות במישרד זה.

אבד בינתיים הזמן וגבר תיפוסו של „אהרלה”. כשבא קיסינג'ור ארי צה פעמיים, לא שותף שרייהסי כרה בפגישות. אם כגלל אותו חתול שחור — אם כגלל חששו שירחבת מעגל המשתתפים בפגישות תעורר תיאכון אצל שותפי הקואליציה — רבין החליט לשייך רק את אגון ופרס. יריב נשי אר בחוק, ופעם אף מסר לציבור הודעה כוזבת על תוכן השיחות, שהוכחשה פומבית.

לאחר-מכן הסתבר יריב, כאשר חתם על עצומה להקמת ממשלת-ליכוד-לאומי, שרבין ראה בה נעיצת-סכין בגבו. בפרשת ההתייחסות בשטחים נראה כשותף לניצנים, אבל בחו"ל התפרסם יריב דווקא על רקע מעשה שסתר את הקו של רבין בכיוון הפוך, ושהטביע עליו חותמת של יונה קיצונית. בעוד רבין חזר והדגיש כי ישראל לא תישארותיתן לעולם עם אש"ף, ולא תסכים לעולם להקמת מדינה פלסטינית בין ישראל לירדן, מסר יריב הכרזה שעוררה הד עצום בעולם. קבע יריב: ישראל לא תישארותיתן עם אש"ף כל עוד לא יכיר האירגון ביש"ר, לא יכריז על נכונות לשלום עימה, ולא יפסיק את הטרור.

המשמעות המובנת-מאליה: ישי ראו תהיה מוכנה להכיר באש"ף, אם אש"ף יכיר בישראל.

בעולם כולו גדלקו אורות ירוקים. הכל היו בטוחים ושהו מיפנה של ממשלת יש"ר, ראל, וכי יריב מפריח כדור-ניסיון מטעם

יריב בדרך לבחירת רבין „מיד לפה, מפה לפה...”

הלאומי לטווח ארוך. לעסוק בתיכנון מדיניות לאורך ימים.

שהותו הקצרה בממשלה הקני דמת לימדה אותו כי בפני המוני שלח ניצבת בעייה ממאירה: לי איש מכין חכמה אין זמן לחשוב. כל שר רץ אחרי המאורעות כי תחום מישרדו, מככה שריופת ועוסק בעניינידיומא. בממשלה כולה אין אף אדם אחד המסוגל לחשוב על דברים בנחת, לנתח נתונים לעומק, לגבש תוכניות ארי טרנטיביות, ללכד ולהנחות מטהר תיכנון המשוחחר מבעות בוערות.

יריב השק בתפקיד זה, נדמה היה לו שהכשרתו במטכ"ל צה"ל מתאימה אותו לכך. מבחינת האופי והמפרמנט, נמשך לתפקיד כזה.

הוא גם הבחין בחולשת מעמדו של רבין ושוררעצמו בזירה המיפלגתית הפנימית. ביקש להקדיש חלק ממוצו לאירגון עורפה המיפלגתי של הקבוצה השלטת החדשה במדינה.

אולם כאשר דיבר על כל אלה עם רבין, נתקל בקיר אטום. יתכן שרבין כעס עליו בגלל „פרשת ההתמוטטות” כפי שלחשו מאחורי הקלעים. אך ייתכן גם שהיתה לרבין סיבה פשוטה יותר: בציבור הושמעה ביקורת על ריבוי השרים-ללא-תיקים בי

לכסוף הפכים יריב למסור הדיעה תקיפה יותר. אך גם זו לא סיפקה את רבין.

כשנשאל על כך יריב השבוע, הגיב בפליאה. „אני שמע על כך בפעם הראשונה”, הגיב, „זה לא נאמר לי מעולם”. אולם, הוסיף, ייתכן שמישהו ממקורבי רבין אכן קיבל את הדברים כך.

כל המקומות חנוטים

ע ל כל פנים, יריב נכנס לממשלת רבין בהגל שמאל. על כך אין ויכוח. כמו אלופים אחרים, לא נכנס „אהרלה” יריב לחיים הפוליטיים בדרך הרגילה. אחרי שפרש מצה"ל, ב-1972, עמד להתמנות כעוזרו של משה דיין במישרד-הביטחון. במקום צבי („צ'רה”) צור. בהגע האחרון ממש, אחרי אסון מינכן, חטפה אותו גולדה ראש-אמ"ן המשוחחר היה דרוש לה, כדי לקדם את פני הביקורת הציבורית על הליקויים במאבק נגד הפיראיון. יריב הפך יועץ שלה, הכין את כתבי-ההגנה שהיה למחרת האסון.

בירח-דבש קצר זה הבטיחה גולדה ליריב מקום בטוח בכנסת. בטכס הגיגי מסר לו מזכ"ל המיפלגה, אהרון ידלון, את כרטיס-החבר של מיפלגת-העבודה. אחרי מילחמת

יריב מוד גמאפי בקיזומטר 101 חתול שחור בדרך

ימ-הכיפורים הפך יריב דמות בינלאומית בקילומטר ה-101, כאיש-שיחו של האלוף המצרי עבד-אל-ראנם גמאסי. אולם כשהחגיטה גולדה להכיניסו לממשלה אחרי הבחירות, כבר התאכזר לו הגורל. כל המקור מות הטיובים היו תפוסים. נותר רק תפקיד אחד: שריהתחבורה. יריב נאלץ לקבלו.

בשביל אדם פעלתני, הרוצה להזיז דברים, היתה זו חווייה נוראה. מישרד-התחבורה שקוע בבוץ עמוק. ההזנחה מצד השרים, בזה אחר זה, ממשח כרמל ועד שימעון פרט וסגנו גדי עקובי, הפכה אותו מישרד חשור-מרפא. ככל שהעמיק יריב להיכנס לעניינים, כן השתכנע כי על מישרד התחבורה רובצת קללה, וכי גם גאון איר-גוני אינו מסוגל להושיע.

נסילת ממשלת גולדה היתה ליריב כגאוי לה. הוא ברח עמוק. ההזנחה מצד השרים, נפשו בו. כאשר נפל הפור על יצחק רבין, נשם לרווחה. הוא היה בטוח כי עכשיו יקבל תפקיד על פי בחירתו.

ואכן — יריב ורבין יכלו להיות שותפים אידיאליים. שניהם היו במטכ"ל בימי זוהרו, שניהם היו שרים צוערים שנכנסו לכנסת ולממשלה רק ב-1974, בצניחה ישירה. ואז עבר אותו חתול שחור. יריב רצה להיות שרי-בלייטיק, כדי לטפל בשורה של עניינים שהיו קרובים לליבו. בעיקר רצה לטפל בבעיות הביטחון

השר יריב חותם על הצהרת האמונים בכנסת חתולים לבנים בבית

רבין. אולם רבין עצמו נרגו, דאג להכחשת הדברים מטעם הממשלה. הדבר לא הרתיע את יריב, והוא חזר לאחרונה שוב על נוסח זה. התוצאה: כאשר נמסר על התפטרותו, היו המומחים בעולם כולו משוכנעים כי התפטר על רקע אי-הסכמתו למדיניות האנטי-פלסטינית היקיצונית של רבין. ברגע זה נחשב יריב בחוק, להפתעתו, לראש המחנה הפרוי-פלסטיני של המימסד הישראלי.

מדינות דמוקרטיות. כמו צרפת, בדרך של שר. שימעון פרס, קודמו של יריב, הבין את תפקידו כך, ודיבר בהנאה ובהרחבה. הוא השתתף בכל הפגישות עם קיסינג'ור, שמח לספר על כך בטלוויזיה. אולם יריב אינו דברן מיקצועי נלהב כמו פרס, והתפקיד של פרשן ממשלתי לא סיפק אותו. כאשר נכנע לדרישת רבין וקיבל על עצמו את התפקיד, כבר ידע כי הוא שוגג. ניחמה אותו הבטחתו של רבין, שיברוק את העניין מחרש תוך